

רוח טובה

הרוח הטובה שנשבה דרך החלון הפתוח הביאה איתה את ריח פריחת ההדרים. האביב מגיע, מרים שאפה שאיפה עמוקה וחייכה. הריח המשכר הזה תמיד עושה טוב על הלב, עוטף בבושם ועוזר להתגבר על כל קושי, היום זה על מלאכת הבישול. העופות כבר בתנור עם תפוחי האדמה, סיר של אורז על האש, הבצק לחלות תופח והמיקסר מערב לו את עוגת השוקולד שלה שהנכדים כל כך אוהבים. אוכל פשוט וטעים, זה מה שהיא יודעת להכין וזה מה שהמשפחה שלה אוהבת. הערב כולם מגיעים לארוחת השבת, אלה ויובל עם בני הזוג והנכדים המתוקים, אז היא חייבת להיות במיטבה. מאז שהתאלמנה הארוחות האלו נהיו חשובות במיוחד עבורה. בימים רגילים היא כבר כמעט לא מבשלת. מסתפקת בסיר מרק ובאיזה תבשיל שמחזיקים כל השבוע. רק כשהילדים מגיעים עם הנכדים היא חוזרת למאכלים הישנים וזה כבר לא קל לה כמו פעם. היא ממש מתעייפת, הרגליים חלשות וגם הגב כואב. כמה טוב שאפשר לפתוח חלון ולהתרענן עם רוח האביב הזאת.

איזו רוח טובה, ישתבח שמו. רחמים יושב על הספסל בחצר, עטוף בסוודר חם ומחכה לקרני השמש שיחממו אותו, איזה ריח ניחוח היא מביאה איתה. הוא עוצם את עיניו ומתענג, נזכר בימים שעבד בפרדסי רחובות. הוא היה אלוף התפוזים, אולי חמישים ארגז היה ממלא כל יום. כמה חזק היה, בקלות היה מעמיס את הארגזים המלאים על העגלה שנסעה לבית האריזה. ימים טובים היו. בארוחת הצהריים אכלו לחם וזיתים, ובערב מרק תפוחי אדמה, והיתה שמחה, היתה חֶבְרָה, היתה אידיאולוגיה. היו זמנים. היום כבר אין חֶבְרָה, את כולם לקח השם יתברך. את צדוק, ויחזקאל, את שלמה ודוד. גם את מזל אשתו, זכרונה לברכה, לקח. ומה שאיר לו? את הלחם והזיתים. אח, איזה חיים. לפחות שאיר לו גם את ריח פריחת ההדרים. צריך להיכנס הביתה, יום שישי היום. הוא יכבד את הרצפה, יאוויר את הבית, שיהיה לְשֶׁבֶת נעים להיכנס. ארוחת השבת שלו תהיה צנועה: יקדש על היין, יברך על הלחם, יאכל קצת מרק תפ"א, יקנח בתפוז מהעץ שבגינה וישיר למלאכי השרת: "שְׁלוֹם עֲלֵיכֶם מִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת מִלְאָכֵי עֲלִיוֹן, בְּרִכּוֹנֵי לְשֶׁלוֹם מִלְאָכֵי הַשָּׁלוֹם מִלְאָכֵי עֲלִיוֹן" אולי הם, מלאכי עליון, יגידו משהו למלך מלכי המלכים, הקדוש ברוך הוא, אולי יזכר בו, אולי ירחם עליו קצת, אולי יברך אותו גם הוא.

"הי אמא, מה נשמע? תשמעי, אני ממש מצטער שאנחנו מבריזים ברגע האחרון, לטל עלה החום. וגם שירי מפתחת משהו נראה לי. אנחנו לא נוכל לבוא הערב."
"אני כל כך מצטערת לשמוע. הכי חשוב שתהיו בריאים."
הטלפון מיובל מגיע מיד אחרי ההודעה מאלה שהוקפצה למשמרת בבית חולים וגם הם לא יוכלו לבוא.

השולחן שכבר נערך בכלים היפים, החלות הטרויות, האוכל שמונח על הפלטה, אפילו ההפתעות שקנתה לקטנים, הכל מחכה. אבל הם לא יבואו, לא הילדים, לא הנכדים, לא השבת. כל הטוב שהכינה, שרצתה לתת להם לכבוד שבת, נשאר אצלה. השבת מנחתה לא התקבלה. מרים התיישבה בלאות, ליבה כבד, לא יכולה לזוז. הטלפון רטט, עוד הודעה נכנסה.
מי עכשיו מבטל? אולי השבת מודיעה שהיא לא באה?
"תושבים יקרים,

מועצת מזכרת בתיה בשיתוף המתנ"ס פונים אליכם בבקשת "והדרת פני זקן".
במסגרת פרויקט שישי לקשישים אנחנו מזמינים אתכם לתרום מזון ביתי חם עבור ארוחת השבת לקשישים בישובנו. המזון יאסף על ידינו ויחולק לפני כניסת השבת לתושבים שידם אינה משגת ארוחת שבת חמה.
בתודה ובברכה, עדי צמח ראשת המועצה."
מאיפה הגיעה ההודעה הזו עכשיו? משמיים הקשיבו לי. מרים מיהרה להתקשר למספר הטלפון המצורף.

"שלום, אני בקשר לארוחה חמה לערב שבת. משבוע הבא? אבל יש לי ארוחה לעשרה אנשים שרק מחכה. אולי בכל זאת תוכלו לבוא עכשיו, לא חארם על האוכל? אני ממש מבקשת. תודה רבה, תבורכו באמת".

תוך עשר דקות נשמעה דפיקה בדלת, ונכנסה שפרה מהמתנ"ס. "שפרה, איזה מזל שבאת, ממש משמיים הגעת"

"אני? את המלכה פה, תראי איזו ארוחה הכנת!"

"זה אוכל פשוט, ככה אוהבים אצלנו."

"פשוט זה האוכל הכי טעים! מרגישים את האהבה, אני ישר נוסעת לחלק, את תשמחי כל כך הרבה אנשים הערב, הקשישים הבודדים ממש יודו לך. ואיזה ריח נפלא".
ומרים לא ידעה אם התכוונה לריח המאכלים או לבושם ההדרים.

הטוב קיים.

הטוב קיים תמיד. הטוב הוא חלק מעולמנו, לפעמים הוא גלוי לעינינו ולפעמים הוא נסתר. הידיעה שהטוב קיים תמיד, מאד מרגיעה, מאד מנחמת. מכיוון שהטוב הוא חלק מהעולם אז הוא גם חלק ממני. גם בי יש טוב שנוכח כל הזמן. לפעמים אני מחוברת אליו, מלאה בו, פועלת מתוכו. כשאני פועלת מתוך הטוב שלי אני שמחה, אני חזקה, אני מסופקת. טוב לי להיות בטוב. לפעמים אני רחוקה ממנו, ואז מרגישה ריקה וחסרה, חסומה ונעולה, לא טוב לי להתרחק מהטוב שלי.

הטוב קיים, הטוב נוכח בעולם.

יש לו את הדרך שלו לנוע בעולם שלנו. כמו רוח טובה, הוא נחוה ע"י מי שמוכן לחוות אותו, נגלה למי שקשוב אליו.

בדרך מופלאה גם העשייה הטובה שלי מוצאת את דרכה למי שיכול לקבל אותה. לא תמיד זה האדם אליו כיוונתי, לא תמיד זה בדרך שחשבתי עליה, לא תמיד אקבל תגובה או סימן שהטוב התקבל, אבל הטוב לא מתבזבז ולא הולך לאיבוד. הוא מגיע למי שצריך מתי שצריך בדרכו, בקצב שלו, בזמנו.

הטוב קיים בעולם. אפשר להרגיש אותו, להתמלא בו, להתרגש ממנו ואפשר גם לחסום אותו.

טוב שמחובר לדרישה מפסיק להיות טוב.

טוב שמחובר להתחשבות הופך למעמסה,

טוב שמחובר לקורבנות הופך למטלה,

טוב שמחובר לצורך בקבלה, מוביל לאכזבה.

האם אני יכולה לעשות טוב ולשחרר אותו לעולם, לשחרר אותו לדרכו, לאפשר לו לפגוש את מי

שמתאים לו? האם אני יכולה להיות במקום בו אני מסכימה להיות כלי נקי בעולם הזה, כלי

שמקבל ונותן ולא אוחז בתוכו כלום?

האם אני יכולה לגדל בתוכי את האמונה המשחררת, לתת מקום לטוב ולא לסגור אותו עם

דרישה ואכזבה?

הטוב קיים. הטוב, היפה באמת, פועל בעולם.

כמו רוח אביב, כמו גשם של ברכה, כמו ריח פריחת ההדרים. כדאי לפתוח בפניו את הדלת,

החלון, הלב ולתת לו להיכנס ולצאת.

זיקוק: עשייה טובה לא מתבזבזת, היא מוצאת את דרכה למי שזקוק לו. הכי טוב להיות מחוברת

לטוב.